

15 Απριλίου, 1991

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δυστές]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αριθ. 5323).

Αμελές οδήγημα κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 1972, (Νόμος Αρ. 86 του 1972) — Παράλειψη οδηγού να διατηρεί ασφαλή απόσταση από προπορευόμενο όχημα σε γραμμή άλλων αυτοκινήτων.

5

Αξιολόγηση κατάθεσης κατηγορούμενου — Η εκτίμηση τέτοιας κατάθεσης είναι θέμα που ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου να αξιολογήσει την αξιοπιστία των μαρτύρων.

Ο εφεσείων ωδηγούσε το τέταρτο αυτοκίνητο στη γραμμή άλλων αυτοκινήτων που είχαν σταματήσει σε διάβαση πεζών για να δώσουν προτεραιότητα σε μία πεζή να διασταυρώσει. Ο εφεσείων χρησιμοποίησε τα φρένα του χωρίς αποτέλεσμα και κτύπησε στο πίσω μέρος του προπορευόμενου φορτηγού που στη συνέχεια μετακινήθηκε προς τα μπρος και κτύπησε το προπορευόμενο από αυτό αυτοκίνητο.

10

15

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την εκδοχή του εφεσείωντα που περιείχετο και στη γραπτή του κατάθεση προς την αστυνομία ότι σταμάτησε έγκαιρα χωρίς να κτυπήσει το προπορευόμενο αυτοκίνητο και ότι αυτό λόγω της σύγκρουσης του με το προηγούμενο του αυτοκίνητο οπισθοδρόμησε και του κτύπησε, και τον βρήκε ένοχο για αμελές οδήγημα κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 1972 (Νόμος Αρ. 86 του 1972).

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση εναντίον της καταδίκης και αποφάνθηκε ότι σχετικά με την αξιολόγηση της κατάθεσης κατηγορούμενου κάθε μέρος αυτής που γίνεται δεκτό αποτελεί μαρτυρία για την αλήθεια των γεγονότων στα οποία αναφέρεται και όχι μόνο στο μέρος εκείνο που συνιστά παραδοχή άμεσα ή έμμεσα του αδικήματος. Στην παρούσα υπόθεση δεν συντρέχει λόγος επέμβασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου στα γεγονό-

25

30

τα που διαπιστώθηκαν με βάση την εκτίμηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων όπως αυτή ορθά εκτιμήθηκε από τον πρωτόδικο Δικαστή.

Η έφεση απορρίπτεται.

5 Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Κωνσταντίνου ν Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 109;

Findlay Duncan, 73 Cr. App. Rep. 359.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

- 10 Έφεση εναντίον της καταδίκης από τον Φίλιππο Κωνσταντινίδη ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 15 Ιουνίου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 3565/88) στην κατηγορία αμελούς οδήγησης κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου, 1972
15 (Νόμος 86/72) και καταδικάστηκε από τον Παμπαλλή, Ε.Δ. σε πρόστιμο £60.-

Α. Ιωάννου, για τον εφεσεύοντα.

Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας για την Εφεσίβλητη.

- 20 Α. ΛΟΙΖΟΥ, Πρ. ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Με την έφεση αυτή ο εφεσεύων προσβάλλει την καταδίκη του από απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου με την οποία βρέθηκε ένοχος αμελούς οδήγησης κατά παράβαση των Άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων
25 Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 1972, (Νόμος Αριθ. 86 του 1982).

- 30 Τα σχετικά γεγονότα όπως φαίνονται από τη μαρτυρία, και οι διαπιστώσεις οι οποίες έγιναν από τον πρωτόδικο δικαστή μετά από εκτίμηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων, είναι αυτά. Στις 14 Νοεμβρίου, 1987, και περί ώρα 12.00 μεσημβρινή, στη λεωφόρο Ομόνοιας στη Λεμεσό, ένα δρόμο ελαφρά κατηφορικό με απεριορίστη ορατότητα και όριο ταχύτητας 30 μ.α.ω., πλάτους 44 ποδών, μια φά-

λαγγα από αυτοκίνητα προχωρούσε προς νότια κατεύθυνση. Κοντά στην οδό Λιοπετρίου όπου υπάρχει διάβαση πεζών μήκους 10 ποδών με γραμμές από κάθε πλευρά "ζικ-ζακ" που επεκτείνονται σε απόσταση 47 ποδών από τη διάβαση, στο κάθε άκρο της οποίας υπήρχαν φωτεινοί λαμπτήρες που ήταν σε λειτουργία, ο οδηγός του πρώτου αυτοκινήτου, με αριθμό εγγραφής RN 677, σταμάτησε για να δώσει προτεραιότητα σε μια πεζή να διασταυρώσει. Το αμέσως επόμενο φορτηγό που μετέφερε γερανό, με αριθμό εγγραφής EQ 315, επίσης σταμάτησε. Το ίδιο έκαμε και ο πρώην πρώτος κατηγορούμενος που οδηγούσε το φορτηγό με αριθμό εγγραφής GF 525.

Ενώ ο τελευταίος ήταν σταματημένος, ο εφεσείων που οδηγούσε το τέταρτο αυτοκίνητο στη γραμμή, χρησιμοποίησε τα φρένα του χωρίς αποτέλεσμα και κτύπησε στο πίσω μέρος του φορτηγού GF 525, που στη συνέχεια μετακινήθηκε προς τα μπρος και κτύπησε το προπορευόμενο από αυτό αυτοκίνητο.

Ο πρωτόδικος Δικαστής, αφού εξέτασε τη μαρτυρία και αναφέρθηκε στη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου που βρίσκεται στην υπόθεση *Κωνσταντίνου ν. Αστυνομίας*, (1989) 2 Α.Α.Δ. 109, και στην αγγλική απόφαση *Findlay Duncan*, 73 Cr. App. Rep. 359, σχετικά με την αξιολόγηση της κατάθεσης ενός κατηγορούμενου, απέρριψε την εκδοχή του εφεσείοντα που περιείχετο και στη γραπτή του κατάθεση προς την αστυνομία ότι σταμάτησε έγκαιρα χωρίς να κτυπήσει το προπορευόμενο αυτοκίνητο, και ότι αυτός λόγω της σύγκρουσης του με το προηγούμενο αυτού αυτοκίνητο οπισθοδρόμησε και του κτύπησε.

Είναι νομολογιακά θεμελιωμένη αρχή ότι σχετικά με την αξιολόγηση κατάθεσης ενός κατηγορούμενου κάθε μέρος αυτής που γίνεται δεκτό αποτελεί μαρτυρία για την αλήθεια των γεγονότων στα οποία αναφέρεται, και όχι μόνο στο μέρος εκείνο που συνιστά άμεσα ή έμμεσα παραδοχή του αδικήματος. Κάθε μέρος όμως μιας τέτοιας κατάθεσης λαμβάνεται υπόψη το δε δικαστήριο προβαίνει σε εκτίμηση των ισχυρισμών που προβάλλονται· μπορεί

5 όμως να δώσει όπως αυτό κρίνει ότι επιβάλλεται διαφορετική βαρύτητα σε διαφορετικά μέρη της κατάθεσης ή και μικρότερη σημασία ή και να απορρίψει ένα ή περισσότερα μέρη αυτής. Είναι με άλλα λόγια η εκτίμηση κατάθεσης θέμα που ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου να κρίνει την αξιοπιστία των μαρτύρων.

10 Αυτό ήταν που έγινε στην υπό εξέταση περίπτωση από τον πρωτόδικο Δικαστή, ο οποίος απορρίπτοντας την εκδοχή αυτή του εφεσείοντα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτός ήταν ένοχος γιατί παρέλειψε να διατηρεί ασφαλή απόσταση από το προπορευόμενο όχημα και παρέλειψε να αντληφθεί έγκαιρα, σε ένα δρόμο ευθύ με απεριόριστη ορατότητα χωρίς εμπόδιο, ότι τα προπορευόμενα αυτοκίνητα σταμάτησαν στη διάβαση πεζών και κτύπησε στο τελευταίο από αυτά, με τα επακόλουθα που περιγράψαμε 15 νωρίτερα στην απόφαση αυτή. Η συμπεριφορά αυτή του εφεσείοντα συνιστούσε αμελές οδήγημα διότι πράγματι ένας οδηγός οφείλει να διατηρεί ασφαλή απόσταση από το προπορευόμενο αυτού όχημα ώστε να μπορεί να σταματήσει με ασφάλεια έγκαιρα αν οι συνθήκες το επιβάλλουν. 20

25 Ακούσαμε με προσοχή τον ευπαίδευτο δικηγόρο του εφεσείοντα και βρίσκουμε ότι τίποτε δεν υπάρχει στην υπόθεση αυτή που να δικαιολογεί το Δικαστήριο αυτό να επέμβει στα γεγονότα τα οποία διαπιστώθηκαν με βάση την εκτίμηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων, όπως αυτή ορθά εκτιμήθηκε από τον πρωτόδικο Δικαστή. Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι η έφεση αποτυγχάνει και απορρίπτεται.

Έφεση απορρίπτεται.